

12 PRINȚESE ȘI ÎMPĂRĂȚESE ADEVĂRATE

12 povestiri
scrise de Florina Jinga
și ilustrate de
Angela Hanc și Andrei Rosetti

NEPSIS
2016

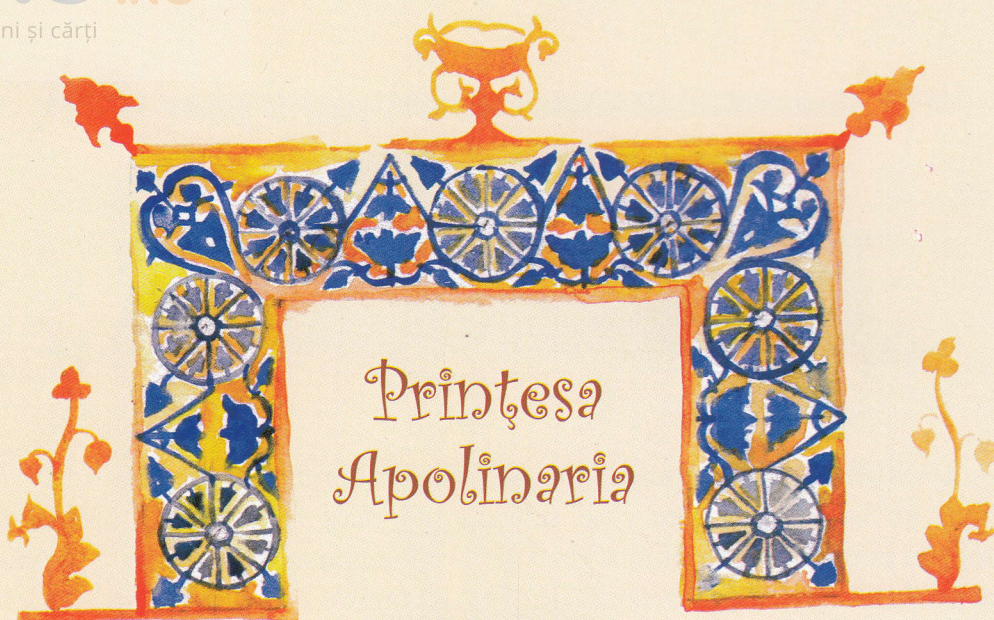

CUPRINS

Prințesa Apolinaria	1
Împărăteasa Teodora a II-a	6
Prințesa Drosida	11
Alexandra, Împărăteasa	16
Împărăteasa Elena	21
Cneaghina Fevronia	26
Împărăteasa Ana	31
Împărăteasa Irina	36
Prințesa Casdoas	41
Nana, Împărăteasa Georgiei	46
Teodora, Împărăteasa lui Iustinian	51
Împărăteasa Teofana	56

Roma,
secolul V,
5 ianuarie

U mult timp în urmă, în Roma, trăia o fată frumoasă cum alta nu era, pe nume Apolinaria. Era fiica mai mare a lui Antemie, conducătorul Romei.

De o rară frumusețe, cu trăsături delicate, cu părul lung și negru și cu o privire blândă, Apolinaria avea mulți admiratori care ar fi făcut orice numai să o poată lua de soție. Dar ea nu se gândea la măritiș. Degeaba încercau părinții ei să o convingă să-și schimbe hotărârea, ea nu dorea să se căsătorească.

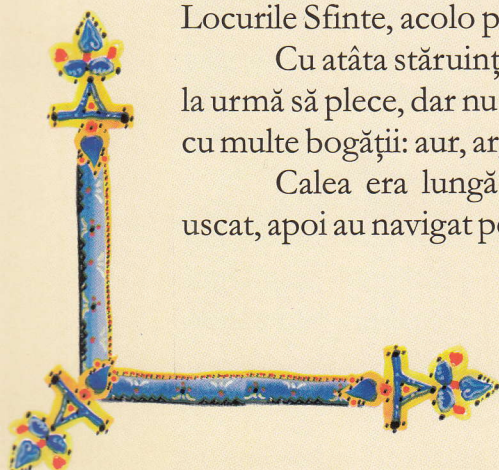

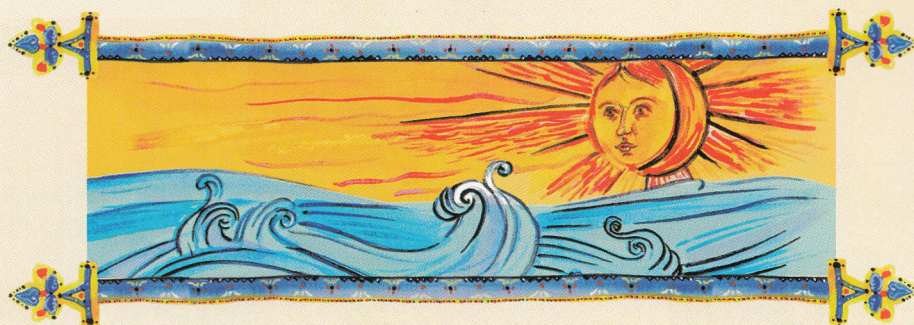
Își dorea în schimb altceva:

- Mamă, tată, - le-a vorbit ea într-o zi părinților ei - vă rog, lăsați-mă să plec la Ierusalim, în Țara Sfântă, să mă închin la Locurile Sfinte, acolo pe unde a trecut Mântuitorul Iisus Hristos.

Cu atâta stăruință s-a rugat, încât părinții ei au lăsat-o până la urmă să plece, dar nu oricum, ci însoțită de slugi credincioase și cu multe bogății: aur, argint și haine scumpe.

Calea era lungă și greu de străbătut. Au mers mult pe uscat, apoi au navigat pe mare...

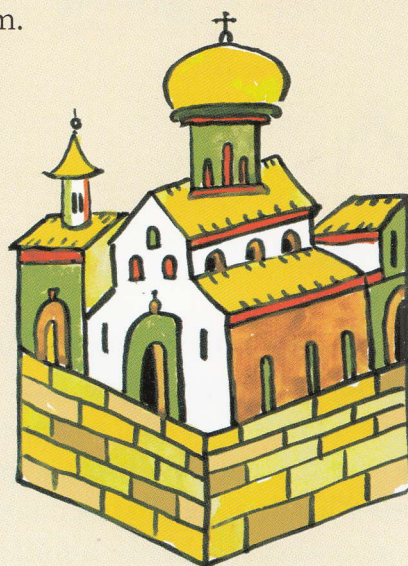

Apolinaria privea apusul soarelui de pe corabie și respira aerul mării, gândindu-se la locurile spre care se îndrepta. Era fericită și îi mulțumea lui Dumnezeu pentru că îi împlinea visul. În lumina apusului de soare și în hainele-i strălucitoare părea o prințesă venită de pe un alt tărâm.

Ajunsa în sfârșit la Cetatea Ierusalimului, Apolinaria s-a închinat la Locurile Sfinte și s-a rugat zicând:

„Doamne, ajută-i pe părinții mei și o vindecă pe sora mea cea bolnavă. Pomeneste-i pe ei în Împărăția Ta!”

Apolinaria întâlni mulți oameni sărmani cărora le dăruia hainele sale scumpe și bogății luate de acasă. Îmbrăcată simplu, dar bună și milostivă, știa să spună fiecăruia câte o vorbă care să aline suferințele.

Pentru bunătatea ei, oamenii o numeau „prințesa noastră”, neștiind că ea chiar provenea dintr-o familie regală. Pe măsură ce împărțea tot ce avea, simțea cum inima i se umple de bucurie. Înțelegea acum cuvintele Mântuitorului: „Fericiți sunt cei milostivi, căci aceia se vor milui”.

- N-am văzut-o niciodată atât de frumoasă și de fericită! -
se minună una dintre slujnicele care-o însoțeau.

- Nici eu, deși sunt lângă ea de când era mică, gândi cu voce tare o slujnică mai în vârstă, plină de uimire. E ... atât de frumoasă... Nici în hainele domnești, cele țesute cu fir de aur și cu pietre scumpe, cu cea mai frumoasă coafură și cu bijuteriile ei cele mai de preț nu a strălucit așa cum strălucește acum. Uită-te la ea, e plină de bucurie în timp ce îi ajută pe oamenii aceștia... Parcă ar fi o prințesă din altă lume... O prințesă adevărată!

Domnița Apolinaria nu se mai întoarce acasă. Dăruiește fiecărei slujici care o însoțea nu numai aur, ci și libertatea de a pleca. Iar ea se retrase într-un loc singuratic unde se simțea liniștită și se putea ruga în voie. De atunci, nimeni nu a mai văzut-o. Tatăl ei, împăratul Antemie a căutat-o mult timp și era necăjit că nu o găsește. Ca și când necazul acesta nu era suficient, starea de sănătate a celei de-a doua fiice s-a înrăutățit. Împăratul a început iarăși să meargă pe la doctori. Dar totul a fost zadarnic. Nimeni nu a reușit să aline suferința mezinei.

După multă vreme, împăratul s-a hotărât s-o ducă la o mănăstire, doar-doar se va putea face ceva pentru ea. Și, într-adevăr, împăratul s-a gândit bine: odată ajunsă la mănăstire, fiica lui cea mică a fost vindecată, prin rugăciune.

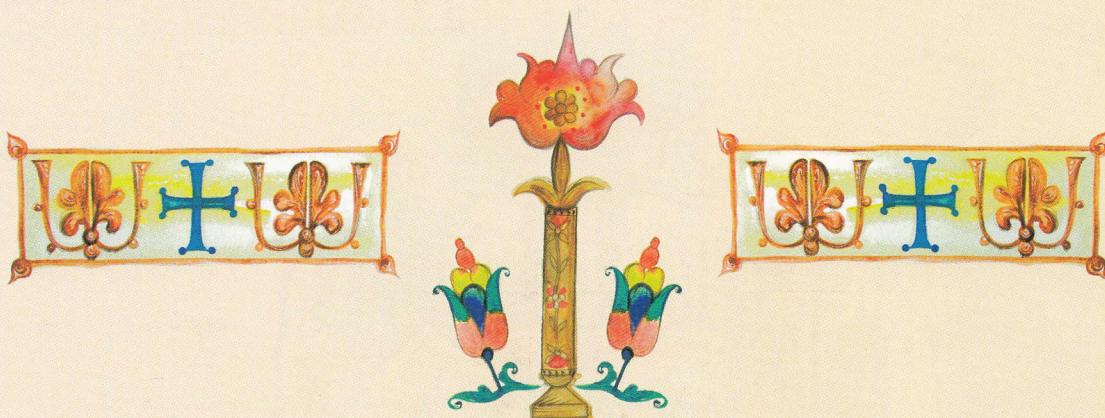

- Îți mulțumesc, frate Dorotei, pentru că ai vindecat-o pe fiica mea! îi spuse plin de bucurie împăratul celui ce o ajutase pe prințesa bolnavă, fără să se uite prea bine la el. Sunt tare fericit s-o văd din nou sănătoasă, așa cum nu credeam c-am s-o mai văd. Și dacă inima nu mi-ar fi umbrită de dispariția celeilalte fiice, aș fi cel mai fericit om.

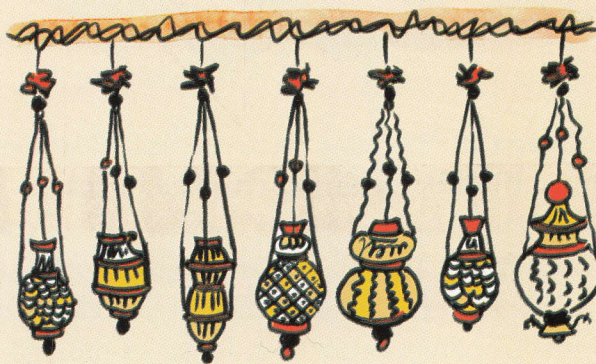
- Mulțumește-I lui Dumnezeu. El a vindecat-o, se auzi un glas cunoscut împăratului.

Împăratul își ridică privirea și încercă să se uite cu luare aminte la vindecătorul fiicei sale. Dar tânărul se îndepărta cu pași repezi.

- De unde cunosc glasul acesta? se întrebă împăratul, însă nu își putea aminti unde l-a mai auzit.

Și avea dreptate împăratul, auzise glasul acela cu mult timp în urmă. Fratele Dorotei era, de fapt, Apolinaria. Dar nici tatăl nici altcineva nu știa că, după ce petrecuse multă vreme în pustiu, Apolinaria a îmbrăcat haine bărbătești, și-a luat numele Dorotei și a intrat la mănăstire, de dragul lui Dumnezeu și al mântuirii sufletului ei.

Vă închipuiți că e un final trist pentru Apolinaria? Nicidecum! Ea a dorit să-și închine viața lui Dumnezeu, să fie mai aproape de El și i s-a împlinit dorința. Apolinaria era cu adevărat fericită.

Pe Sfânta Apolinaria o cinștim în fiecare an, în 5 ianuarie,
așa cum apare trecută în calendarul ortodox.

Rugăciune către Sfânta Apolinaria

Sfântă Apolinaria, roagă-te pentru mine să fiu **bună** și **milostivă** așa cum ai fost tu.
Ajută-mă să îmi doresc la fel de mult ca tine să mă apropiu de Dumnezeu și să simt bucuria
întâlnirii cu El.

Amin